

SOMS LIJKT HET LEVEN OP EEN SOAP-SERIE

Blijspel in drie bedrijven

door

CORA RIETVELD-VAN DER HAM

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **SOMS LIJKT HET LEVEN OP EEN SOAP-SERIE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **CORA RIETVELD-VAN DER HAM** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Sylvia van Santen - hospita, 40 jaar

Theo van Breda - huurder van kamer, 30 jaar

Joost Jansen - huurder van kamer, 27 jaar

Annelies Groen - huurster van kamer, 25 jaar

Mientje Dobbelkei - buurvrouw, 60 jaar

Koos Dobbelkei - buurman, 62 jaar

Victoria (Vicky) - dochter van Sylvia, 17 jaar

Het eerste bedrijf speelt zich af op een vrijdagmorgen

Het tweede bedrijf speelt zich af die avond, vrijdagavond

Het derde bedrijf de volgende dag, zaterdagmorgen.

DECOR:

Het decor is de gezamenlijke zitkamer van hospita en huurders, er is geen eettafel, wel een bank en een aantal gemakkelijke stoelen, het geheel maakt een gezellige indruk. Ook is er een tv (draagbaar) aanwezig, die zichtbaar is voor het publiek.

Achterin het decor bevindt zich een schuifpui, liefst helemaal van glas. rechts (vanuit zaal gezien) is een deur naar boven. Links achterin een deur naar de keuken en voorin een deur naar de hal.

EERSTE BEDRIJF

(Sylvia loopt wat te stoffen in de kamer)

Mientje: Hoi, Sylvia, is het goed als ik even binnenkom?

Sylvia: Als je het niet erg vindt dat ik ondertussen verder werk, mag je binnen blijven ook.

Mientje: *(verbaasd)* Nee maar, Sylvia! Je hebt je hele kamer veranderd. Daar moest Koos je dus bij helpen. En je hebt een televisie!

Sylvia: Ja, ik heb een tv, maar wat mankeert daaraan?

Mientje: Nou, volgens mij niets, met al die soap-series heb ik tenminste nog een beetje spanning en romantiek in mijn leven. Mijn Koossie is niet zo romantisch. Ik snap alleen niet wat jij met een tv moet want jij zei altijd dat je zo'n herrie-ding niet in huis wilde hebben.

Sylvia: Ach, weet je, de jeugd is er tegenwoordig erg op gesteld, dus heb ik er ook maar een aangeschaft.

Mientje: Had je daar niet beter een jaartje mee kunnen wachten. Ik bedoel, Vicky is nu voor een jaar naar Engeland en daarmee is de jeugd bij jou uit huis. O... eh ... niet dat jij stokoud bent, maarre zelf ga je toch niet zitten kijken ... Hé, wacht eens, misschien juist wel, omdat het zo stil is nu Vicky niet thuis is.

Sylvia: Je wordt warm. Het is inderdaad erg stil nu Vicky naar Engeland is als au-pair. Het heeft wel iets met de stilte in huis te maken. Maar daarmee heb ik nog geen aanspraak. Ik kan natuurlijk wel tegen de tv kletsen, maar dan krijg ik van die rare antwoorden. Bijvoorbeeld als ik zeg dat ik toch zo'n mooie blauwe trui heb gezien op de markt, dan zegt dat ding "Popla kennen ze allemaal, of als ik zeg: "Poeh, wat is het warm vandaag, er is geen zuchtje wind", waarop de tv antwoordt: "de orkaan raast over het zuiden van de Verenigde Staten." Je merkt wel, dat is niets. Dus heb ik iets anders bedacht.

Mientje: Nou, ik ben benieuwd. Een hond of een kat?

Sylvia: Die zeggen helemaal niets terug en daar hoef ik toch geen tv voor aan te schaffen.

Mientje: Wees daar niet al te zeker van. Onze kat wil altijd Sesamstraat en Lingo zien dus... Maar als je er de tv voor nodig hebt, krijg je vast een logeetje.

Sylvia: Zo zou je het kunnen noemen ja. Ik ga kamers verhuren.

Mientje: Kamers verhuren?

Sylvia: Ja. De advertentie staat al in de krant. Ik heb plaats voor drie huurders.

Mientje: Drie hoe kan dat nou? Je hebt maar twee logeerkamers.

Sylvia: Ik heb Vicky's kamer ook nog.

Mientje: Dat vindt Vicky vast niet leuk.

Sylvia: Ze hoeft het toch niet te weten. Ik verhuur haar kamer gewoon een half jaar en als ze dan volgend jaar thuiskomt, staat haar kamer allang weer leeg.

Mientje: Ja, nou dat is te hopen. Maar meid, waar begin je aan. Wie weet wat je in huis haalt.

Sylvia: *(laconiek)* Er zijn vier mogelijkheden. *(telt op haar vingers)* Het worden drie jongens, of drie meisjes, of twee jongens en een meisje, en als laatste mogelijkheid een jongen en twee meisjes.

Mientje: *(boos)* Je hebt gelijk, er zijn inderdaad vier mogelijkheden. Het wordt een dief of een oplichter of een moordenaar of misschien een net persoon. Aangezien jij drie kamers hebt, valt die nette buiten de boot. Lekker hoor dan zit je daar met een dief, een oplichter en een moordenaar. En niet alleen jij, de hele buurt !!!! Ik vind het maar niets.

Sylvia: *(sust)* Ja, ja rustig nu maar, Mientje. Ik beschik over een redelijke dosis mensenkennis. En als iemand me niet aanstaat gaat de huur niet door en twijfelgevallen eerst een weekje op proef. Zo goed??

Mientje: *(weinig overtuigd)* Laten we het hopen. *(de bel)*

Sylvia: Dat is de eerste huurder misschien wel. Dus zet ik jou nu buiten de deur, Mientje.

Mientje: Aardig hoor. Ik ben eigenlijk best nieuwsgierig.

Sylvia: *(resoluut)* Niks ervan, wegwezen!!

Mientje: Okee, maar onder protest. *(af via tuin)*

Sylvia: Nou ik ben benieuwd. *(af hal. Sylvia en Theo op hal, Theo heeft koffers bij zich, praat zeer beschaafd)* Kom binnen, jongeman. Ik ben Sylvia van Santen, aangenaam.

Theo: Theo van Breda.

Sylvia: Komt u uit Breda en u wilt hier in de Vijfheerenlanden een kamer huren?

Theo: Nee, ik heet van Breda en kom uit Utrecht en ik werk in Gorinchem, vandaar dat ik het iets dichterbij zoek. Dan kan ik op de fiets naar mijn werk.

Sylvia: Sportief hoor, het is hier vandaan altijd nog 15 kilometer naar Gorinchem.

Theo: Ach, da's een peulenschilletje.

Sylvia: Ja, ja. Ik ben blij dat de schillen van mijn peulen een tikje korter zijn. Maar gaat u zitten. *(Theo trekt zijn jas uit)* O, uw jas, helemaal vergeten.

Theo: Geeft niets hoor, die hang ik wel over een stoel. *(hangt jas over stoel)*

Sylvia: Zo, Theo. Dat mag ik wel zeggen zeker, en noem mij maar Sylvia. Ik stel voor dat we het u ook weglaten.

Theo: Okee, Sylvia.

Sylvia: Wil je iets over jezelf vertellen, zodat ik een beetje weet wat ik in huis haal?

Theo: Ik ben 30 jaar en werk in Gorinchem in een slijterij. Verder drink ik zelf niet, roken evenmin. (*Mientje verschijnt achter de tuindeuren en gluurt naar binnen*)

Sylvia: Mooi, jij drinkt niet, jij rookt niet, maar je sport. Hoe lang wil je een kamer huren.

Theo: Eerst maar een jaar. Dan kan ik op m'n gemak een ander onderkomen zoeken, als het hier niet bevalt.

Sylvia: Nou, ik denk dat wij het wel een jaartje met elkaar uit kunnen houden. Straks kun je het contract wel tekenen, we nemen eerst van beide zijden een weekje proef.

Theo: Dat lijkt me verstandig. (*Mientje steekt haar duim omhoog en gaat weer weg, Theo en Sylvia zien dit niet*)

Sylvia: Ik zal je je kamer laten zien dan kun je je vast installeren. (*Theo en Sylvia af naar boven, Theo neemt koffers mee. De bel. Sylvia op van boven*) Tjonge, het loopt storm. Zo ben ik de kamers zo kwijt. (*af naar hal. Sylvia en Joost op uit hal, Joost heeft plunjezak en heeft lang haar, verder nogal sjofeltjes, praat absoluut geen abn eventueel Amsterdams accent*) Kom binnen, gaat u zitten. Ik ben Sylvia van Santen.

Joost: Ik ben Joost.

Sylvia: Zo, Joost, heeft u ook nog een achternaam?

Joost: Joost van de Vondel, maar u mag me ook Jansen noemen, zo heet ik namelijk echt.

Sylvia: O, ik stel voor dat wij elkaar tutoyeren, dat praat een stuk makkelijker en ik noem jou Joost, want ik houd er niet zo van om mensen met hun achternaam aan te spreken. (*Mientje staat weer te gluren*)

Joost: Nou wijffie, (*Sylvia trekt afkeurend gezicht*) als je dat graag wilt dan zullen we dat maar doen.

Sylvia: Laat dat wijffie alsjeblieft achterwege, zeg maar gewoon Sylvia, maar vertel me eens iets over jezelf, wat doe je zoal in het leven.

Joost: Nou op het moment niets.

Sylvia: Ach ben je werkloos.

Joost: Nee dat niet, ik studeer.

Sylvia: Oh ja, in welke stad?

Joost: Ik zit op de academie in Amsterdam.

Sylvia: Is dat niet veel te ver hiervandaan?

Joost: Welnee en daarbij studeer ik op het moment niet, want ik ben mijn motivatie kwijt. Daarom ben ik hier, ik dacht misschien kan een

plattelandsdorpje me motivatie geven. (*Mientje maakt een wanhoopsgebaar en twee duimen omlaag*)

Sylvia: Zullen we het eerst maar eens een weekje proberen en als het goed bevalt, ben je voor een half jaar voorzien van een kamer hier in huis.

Joost: Dat is goed, op één voorwaarde.

Sylvia: En dat is?

Joost: Dat je me direct die kamer laat zien of ik ga zelf op onderzoek uit. Aan jou de keus, wijffie.

Sylvia: Dat wilde ik net voorstellen. Zo dadelijk bij de koffie mag je het contract ondertekenen. Kom maar mee. (*beiden af naar boven. Koos en Mientje op via tuindeuren*)

Mientje: (*angstig boos*) Koos, je moet er wat aan doen, hoor je. Die ene was zo'n zwerver of een ontsnapte gevangene, straks wordt de hele straat gegijzeld.

Koos: Rustig nu maar. Sylvia weet vast wel wat ze doet.

Mientje: Toch wil ik dat je zegt dat ze die langharige teckel wegstuurt.

Koos: (*sust*) Bedaar nu eens, daar heb ik niets mee te maken. Ik wil trouwens geen ruzie met Sylvia.

Mientje: (*dreigend*) Als je niets zegt, Koossie van me, dan heb je geen ruzie met Sylvia maar met mij !!! (*de bel*)

Koos: (*laconiek*) Da's niets nieuws, daar ben ik aan gewend. En nu gaan we voordat Sylvia weer beneden is.

Mientje: (*protesteert*) Nee, ik wil ...

Koos: Jij wilt niets, we gaan. (*trekt Mientje mee, af via tuindeuren*).

Sylvia: Hè, hè, nou ik ben benieuwd wat dat wordt, het is maar een rare snuiter. (*de bel*) Zo, die is ongeduldig, snel opendoen maar. (*af naar hal. Annelies en Sylvia op via hal Annelies loopt moeizaam, wat wankelend en ploft op de eerste de beste stoel neer*)

Annelies: Sorry, hoor, dat ik tweemaal belde, maar ik moest even zitten. Ik ben compleet op.

Sylvia: Geeft niet hoor, ik liep te treuzelen. Maar waar bent u zo moe van?

Annelies: Van het lopen van de bushalte naar hier.

Sylvia: (*verbaasd*) Van dat kippenstukje. Als u daar moe van wordt, dan heeft u wel ontzettend hard gelopen zeker?

Annelies: Nee juist niet, dat kan ik helemaal niet meer. Ik ben ziek geweest, mevrouw. Daardoor ben ik nog erg snel moe. (*Mientje gluurt weer door de tuindeuren*)

Sylvia: Wat mankeert u? Ik bedoel wat mankeerde u, want uit uw woorden begrijp ik dat u wel genezen bent.

Annelies: Dat heeft u goed begrepen, mevrouw. Maar wat ik had, weten

de dokters nog steeds niet.

Sylvia: O, vreemd. Maar noem me alsjeblieft geen mevrouw. Ik ben Sylvia van Santen, zeg maar Sylvia. Maar hoe heet u eigenlijk?

Annelies: Had ik dat nog niet gezegd? Sorry hoor, ik ben Annelies Groen. En ik ben geen u hoor.

Sylvia: Zeg, wat het eten betreft, volg jij nog een dieet in verband met je ziekte?

Annelies: Nee, volgens de dokter mag ik alles doen en eten wat ik wil.

Sylvia: Mooi, dan is dat geen probleem. Ik ben wel benieuwd waarom je juist hier op kamers wilt. (*Mientje steekt een duim omhoog en een duim omlaag*)

Annelies: Voor de frisse gezonde plattelandslucht. Ik kom uit de stad, vlakbij het industrieterrein. Nou, ik kan je wel vertellen, Sylvia, dat een vuilnisbelt frisser ruikt. Vandaar dat ik naar het platteland trek. Ik denk dat ik in deze omgeving sneller aansterk dan thuis. Ik ben blij dat jouw advertentie in een landelijke krant stond en niet in een streekkrantje.

Sylvia: Och, dat is bijna noodzakelijk, hier in de omgeving is er praktisch geen behoefte aan kamers. De eerste week is proef. Maar zal ik de kamer eens laten zien. Hij is boven.

Annelies: Ja, graag. Maar moet ik eerst een contract tekenen?

Sylvia: Nee, dat doen we straks wel bij de koffie.

Annelies: Ik ben benieuwd of het me lukt om boven te komen.

Sylvia: Ik zal je wel helpen, kom op. (*samen af naar boven. Mientje en Koos op via tuindeuren*)

Koos: (*boos*) Doe niet zo raar, Mien, we hebben hier niets te zoeken.

Mientje: Natuurlijk wel, we moeten toch weten wat voor burenen we krijgen.

Koos: Nou ja zeg, als buurvrouw de Groot logées krijgt, ga je toch ook niet kijken of je ze wel geschikt vindt als tijdelijke burenen.

Mientje: Een jaar vind ik anders wel langdurig tijdelijk.

Koos: Zeur toch niet zo, je zei zelf dat Sylvia ze eerst een weekje op proef liet komen.

Mientje: Dat kan best zijn, maar ik vertrouw die huurders niet. De eerste wel, die leek me heel keurig. De tweede is volgens mij een zwerver, die net zolang blijft totdat er betaald moet worden en is dan na een maand "gratis" (*maakt aanhalings-tekens in de lucht*) onderdak spoorloos verdwenen, of het is een ontsnapte gevangene. En dat meisje is of een junkie of net afgekickt.

Koos: (*ongelovig*) Hoe is het mogelijk?

Mientje: Nou logisch, zo zag ze eruit.

Koos: Nee oen, hoe is het mogelijk dat je weer hebt staan gluren. Ik had nog zo gezegd dat je dat niet mag d...

Mientje: O, ik mag van jou ook nooit iets.

Koos: Dat slaat nergens op. (*Sylvia op van boven*)

Sylvia: Wat slaat nergens op?

Mientje: Dat ik van Koos niet mag komen kennismaken met onze nieuwe burens.

Sylvia: Nieuwe burens vind ik nogal sterk uitgedrukt hoor. Het is toch nog niet zeker dat ze blijven en daarbij is het maar tijdelijk. Zie het maar als logées.

Koos: Zie je nou wel, dat zei ik toch ook. (*Mientje schudt haar hoofd*) In grote lijnen tenminste.

Mientje: Maar als ik het goed begrijp heb je twee jongens en een meisje in huis gehaald.

Sylvia: Ja, dat klopt. maar hoe weet je dat?

Mientje: Gewoon dat heb ik gezien.

Koos: Noem dat maar gewoon.

Sylvia: Laat maar, Koos, het doet er niet toe.

Mientje: Vertel eens, hoe zijn ze.

Sylvia: Op het eerste gezicht wel aardig.

Mientje: O, ja ja.

Koos: Sylvia, als ik soms wat schilderijtjes of zo op moet hangen, roep je maar, bijvoorbeeld onder het eten dan hebben jullie er geen last van.

Sylvia: Fijn, Koos, bedankt alvast.

Mientje: Zeg, we mogen wel even kennismaken zeker.

Sylvia: Nee, Mientje. Ze moeten eerst elkaar nog ontmoeten en daar hebben ze geen burens bij nodig.

Koos: En zo is het maar net, wij gaan. Kom, Mien! (*moet haar weer meesleuren*)

Sylvia: Die Mien. Maar ik zal ze eens roepen voor koffie. Gelukkig had ik hem al gezet. (*roept bij bovendeur*) Joost, Annelies en Theo komen jullie koffie drinken? Zo, even de koffie halen. (*af keuken*)

Joost: (*op van boven*) Kijk nou, ik word nog vlot.

Sylvia: (*op met koffie*) Zo, Joost, was je er al.

Joost: Natuurlijk, voor koffie hoef je mij maar één keer te roepen, wijffie.

Sylvia: Ik zal de anderen nog eens roepen. (*bij deur*) Theo, Annelies, komen jullie?

Theo: We zijn onderweg. (*Sylvia schenkt de koffie alvast in*)

Joost: Die twee zijn zeker nogal oud. Het gaat zo langzaam.

Sylvia: Nou, dat zou je nog wel eens mee kunnen vallen. (*Theo en Annelies op. Theo draagt Annelies in zijn armen en zet haar voorzichtig op de bank. Joost en Sylvia kijken verbaasd toe.*)

Joost: Krijg nou wat, dit heb zelfs ik nog nooit meegemaakt en ik sta bekend om mijn snelheid in versieren. Maar ik heb het nog nooit voor

elkaar gekregen dat ik na pak 'm beet tien minuten al een meisje over de drempel kon dragen.

Sylvia: Ja ik vind dit ook wel erg snel gaan. Als alles bij jullie zo snel gaat, moest er maar één van jullie vertrekken, want ik wil geen gerommel onder mijn dak. In ieder geval niets wat verder gaat dan zoenen.

Joost: Ben ik het helemaal mee eens, wijffie. dat gerommel is nog wel te verdragen, maar ik kan er niet tegen om toeschouwer te zijn, ik doe liever actief mee.

Theo: *(verontwaardigd)* Jullie hebben een hele verkeerde indruk.

Joost: Ja, dat zeggen ze allemaal.

Annelies: Maar het is echt waar. Halverwege de trap kon ik gewoon niet meer en toen heeft Theo me verder gedragen.

Sylvia: Nou, dat is heel galant van hem. Maar ik stel voor dat we eerst een kennismakingsrondje doen. Ik zal wel beginnen. Ik ben Sylvia van Santen, 40 jaar en weduwe. Ik heb een 17-jarige dochter Victoria, in de wandeling Vicky. Zij is een jaar als au-pair naar Engeland. Vandaar dat ik kamers verhuur, want dan zit ik niet zo alleen.

Theo: Ik ben Theo van Breda, ik werk in een slijterij in Gorinchem en ben 30 jaar.

Joost: Joost Jansen, student in rust, 27 jaar.

Annelies: En ik ben Annelies Groen. Net hersteld van een onbekende ziekte, daarom ben ik hier. En ik ben 25 jaar.

Sylvia: Mooi, dan nu de contracten nog. Zoals je ziet is iedereen een week op proef, mocht het aan een van beide kanten niet bevallen, dan vervalt het contract. Als jullie alledrie even tekenen? *(Theo, Joost en Annelies tekenen en geven het contract terug aan Sylvia)* Goed, dan laat ik een eventuele verdere kennismaking aan jullie over, want ik ga aan de slag in de keuken voor het avondeten. Okee?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto